

Единъ глухаръ тежко кацна на близкия боръ
вслуша се, изтегна шия и запѣ съ разперена опашка,
цѣлъ отдаденъ на любовния си шеметъ.

Рисътъ го гледа дълго време съсрѣдоточено,
безъ да мигне, после, напеченъ отъ слънцето, сложи
глава на преднитѣ си лапи и замърка...

Край окървавения трупъ на сърната плахо се появи
оскубана вълчица, съ увиснали гърди. Тя се огледа и
лакомо впи збитѣ си въ още топлото тѣло.

Василъ Стоиловъ

Момиче отъ Германъ.